

НАСЛЕДСТВОТО НА Дерек Принс

ИНФОРМАЦИОННО ПИСМО

Скъпи приятелю,

Цялото откровение на Библията като Божие Слово е съсредоточено в изкуплението - жертвената смърт на Исус на кръста и триумфалното Му възкресение. Изкуплението възстановява грешника към Божията благодат. То представлява цялостно примирие и единство. Затова най-великото събитие в цялата история е възкресението на Исус Христос. То е същността на християнското послание. Всъщност, без възкресението няма християнско послание. То е съсредоточено около смъртта и възкресението на Исус Христос.

Ключовите съставки на благовестието са разкрити с помощта на три обикновени исторически факта - събития, които действително са се случили в човешката история и са потвърдени от множество надеждни свидетели: Той умря, беше погребан и възкръсна на третия ден. Християнството - въз основа на тези факти - се различава от всяка група религия в три отношения. Първо, християнството е изцяло съсредоточено в една личност: Исус от Назарет. Той не просто сподели истините на благовестието, но именно в Неговия живот, смърт и възкресение се съсредоточава цялото евангелие. Не можеш да махнеш Исус и да имаш благовестие. Не можеш да махнеш Исус и да имаш Нов Завет. Това не важи за другите религии. Втори отличите-

лен факт при християнството е, че то се корени в историята. То не е нещо субективно или теоретично. То се съсредоточава пряко в човешката история. Ако събитията, върху които то се гради са верни, тогава и християнството е вярно. Ако те не са верни, то и християнството не е вярно. Няма средно положение. То е изцяло обвързано с определени исторически факти.

Трето, християнството твърди, че ще бъде лично преживяно от онези, които вярват и основат живота си върху следните три важни факта: Христовата смърт, Неговото погребение и Неговото възкресение. Вярата в Исус и тези факти за Него ще предизвика свръхестествена трансформация в живота на всеки, който вярва.

Защо хора го отхвърлят

Въпреки че възкресението на Исус е исторически факт, все пак има много хора, които го отхвърлят. Според мен има две основни причини за това: първата е психологическа, а втората - духовна.

От психологическа гледна точка, хората не искат да признаят възможността за Божиата пряка, свръхестествена намеса в човешките дела. Те се противят на мисълта, че по някакъв начин Бог може да промени онова, което те считат за установен ход на събитията. И все пак, няма логически или научни основания за това отношение.

Втората причина, поради която хора отхвърлят възкресението на Исус, е духовна. Във II Коринтяни 4:4 Павел казва:

Богът на този свят е заслепил умовете на невярващите, за да не видят светлината на благовестието на славата на Исус Христос, Който е образ на Бога.

„Богът на този свят“ е една от многото титли на сатана. Той е крадец на живот, докато Исус е дарителят на живот. На кръста Исус срещна и победи сатана. Делото на кръста слага край на силата на сатана да владее човечеството и да му налага жестоката си воля и безкрайните емоционални, физически и духовни агонии, за които той е отговорен. Ето защо сатана сега има една крайна цел: да попречи на мъже и жени да разберат истината за това, което стана, когато Исус умря и възкръсна от мъртвите.

Логично и необходимо

От Божия гледна точка възкресението на Исус беше логично и необходимо. То бе Неговото доказателство за покорството и праведността на Неговия Син. Павел заявява това в Римляни 1:1-4:

Павел, слуга Исус Христов, призван да бъде апостол и отделен за благовестието от Бога - което Той отнапред е обещал чрез пророците Си в Святите Писания за Сина Си, Който в човешкото Си естество се роди от Давидовото потомство, а чрез Духа на святост беше обявен със сила като Божий Син чрез възкресението Му от мъртвите: Исус Христос, нашия Господ.

По плът Исус беше потомък на Давид, но по вечното Си естество беше Сина на Бога, Който Го обяви за такъв, като Го възкреси от мъртвите. Възкресението е Божието най-голямо потвърждение за Неговия Син. Преди това Исус беше изправен пред две човешки съдилища - първо, религиозния съд на юдейския съвет, а после и светския съд на римския губернатор Пуплат Понтийски. И двете съдилища бяха отхвърлили твърдението на Исус, че е Божий Син и Го бяха осъдили на смърт. Нещо повече, те се бяха обединили в стремежа си да предотвратят всяко отваряне с взлом на гроба на Исус. За тази цел юдейският съвет беше предоставил техния специален печат, а римският управител беше осигурил въоръжена стража от войници. Обаче на третия ден Бог се намеси. Печатът беше разчупен, въоръже-

ната стража - парализирана, и Исус излезе от гроба. Чрез този акт Бог преобърна решенията на юдейския съвет и римския управител, и публично доказа твърдението на Христос, че е безгрешният Син на Бога.

Каква трябва да бъде нашата реакция?

Матей 28:8-9 описва реакцията на жените, които първи станаха свидетели на възкресението:

И те излязоха бързо от гроба със страх и голяма радост, и се завтекоха да известят на учениците Му. И като отиваха да им разкажат, ето, Исус ги срещна и каза: „Радвайте се!“ И те пристъпиха и се хванаха за нозете Му и Му се поклониха.

Той умря, беше погребан и възкръсна на третия ден

Какво можем да направим, когато осъзнаем кой е Той и какво е направил? Няма друга разумна реакция, освен да направим това, което направиха тези жени: да паднем в нозете Му и да Му се поклоним.

Как да посрещнем смъртта

Нашата съдба зависи от личното ни взаимоотношение с Исус Христос. Обратно, неверието също толкова сигурно ще ни донесе Божия съд и отхвърляне. Ако искате да срещнете

смъртта с мир, сигурност и спокойна увереност, има четири основни стъпки, които трябва да направите.

Посрещнете я с лице.

Посрещнете с лице факта, че ще умрете. Всеки един от нас ще умре. Често се удивлявам колко малко хора са подготвени за смъртта. Хора могат да си живеят, знаейки много добре, че ще умрат, и никога да не се подготвят подходящо за това сигурно събитие. Не е патологично да се изправиш пред факта, че ще умреш; това е просто реалистично. От друга страна, е съвсем нереалистично да изживееш живота си без да се подготвиш за онова, което неизбежно ще дойде накрая.

Помислете върху това, което Павел казва за себе си във Филипяни 1:21: „А колкото до мен, да живея е Христос, а да умра е придобивка“. Той не се страхуваше да умре. Беше се сблъсквал с реалността на греха, на съда и Божиите изисквания в живота си, и понеже беше готов да ги посрещне заедно със смъртта, той беше преминал в едно взаимоотношение с Бога, където вече нямаше страх. Имаше само едно силно желание да се освободи от робството на този плътски живот и да влезе в пълнотата на Божието присъствие. Всеки, който направи същото като Павел, може да има същата спокойна увереност. Свържи се с Бога чрез Исус Христос така, че повече да няма осъждение, страх или несигурност.

Приеми Божието предложение. Изправянето с лице пред факта на смъртта води до втората стъпка: приемане на Божието предложение за опрощение,

мир и вечен живот. Тогава може да кажете заедно с Павел:

Следоваателно, оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос.

Римляни 5:1

За да бъдем оправдани, трябва да положим вярата си в жертвената смърт на Исус, признавайки, че Той понесе вината за нашия грях.

И това е свидетелството: че Бог ни е дал вечен живот и този живот е в Неговия Син. Който има Сина, има живот; а който няма Божия Син, няма живот. Тези неща писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот.

1 Йоан 5:11-13

Бог е засвидетелствал пред целия човешки род, че ни е подарил вечен живот. Този живот е в личността на Неговия Син. Ако приемем Исус Христос, в Него сме получили вечен живот. Забележете, това е в сегашно време. Не е нещо, което ще се случи след смъртта, а нещо, което става сега. Ако го оставите за след смъртта, ще е твърде късно. Обърнете внимание, че в стих 13 Йоан казва: „Тези неща писах на вас, които вярвате в името на Божия Син, за да знаете, че имате вечен живот.“ Не става въпрос само, че вярваме, а че чрез вярата можем да познаем. Крайната цел на вярването е да познаем и тези от нас, които вярват така, както Бог изисква да вярваме в Исус Христос, също така *знаят* и че имаме вечен живот.

Посветете се в служба на Христос. Ние трябва да се посветим на Христос така, че това, което правим да е добро и приемливо за Бога. В тази връзка, трябва да се проверяваме в три области: мотиви, покорство и сила. Какви са нашите мотиви? Дали преследваме собствените си амбиции, удоволствия и лично задоволяване? Или сме искрено побудени от желанието за Божиата слава? Бог един ден ще пресее мотивите ни.

Второ, дали служим на Бога при Неговите условия или при нашите? Дали сме покорни на ясният твърдения и изисквания на Писанието или се опитваме да префасонираме някаква нова, наша собствена религия, която ни е по-удобна от изискванията на Писанието? Ще бъдем пресъти по въпроса за покорството.

Трето, дали служим на Бога с наши собствени сили или в Неговата сила? Позволили ли сме на Святия Дух да дойде и да поеме пълен контрол над нас, да ни мотивира и зарежда със сила? Служим ли на Бога по приемлив за Него начин?

Възкресението е Божието най-голямо потвърждение за Неговия Син

Остави Бог да те отучи от временните неща. Тази четвърта стъпка е малко по-сложна, но въпреки това е много важна. Ще я представя с един от любимите ми откъси, Исая 40:6-8:

Гласът каза: „Извикай!“ А той каза: „Какво да извикам?“ „Всяка плът е трева и цялата ѝ прелест е като полския цвят. Тревата съхне, цветето увяхва, защото дишането на Бога духа върху него; наистина хората са трева. Тревата съхне, цветът повяхва, но словото на нашия Бог остава завинаги.“

Колко живописно! Заобиколените сме от неща, които са красиви и хора, които обичаме. Има толкова много неща, които да обичаме и ценим и все пак всичко, което виждаме, е трева - включително и самите ние. Тя разцъфтява и избуява сутринта, а с падането на вечерта изсъхва. Бог дава прелест в преходния свят, а после я кара да повяхва. Защо? Понеже иска да узнаем за Неговата прелест. Бог иска да познаем прелестта, която Той е способен да създаде, но не иска да се чувстваме завинаги като у дома си в този свят. Затова събужда съзнанието ни за прелестта, за красотата във всичко добро, а после кара временната прелест на този свят да повехне. Прави го, за да насочим сърцата си към прелестта, която е отвъд този свят, в следващия.

В I Коринтяни 15:19 Павел казва: „Ако имахме надежда в Христос само за този живот, бихме били най-достоините за съжаление от всичките човеци.“ Твоята вяра в Христос простира ли се във вечността? Ако не е така, то религията ти е жалка фантазия. Ако нашата надежда в Христос е истинска, тя не свършва с този живот. Тя става все по-сияйна и по-сияйна през цялата вечност.

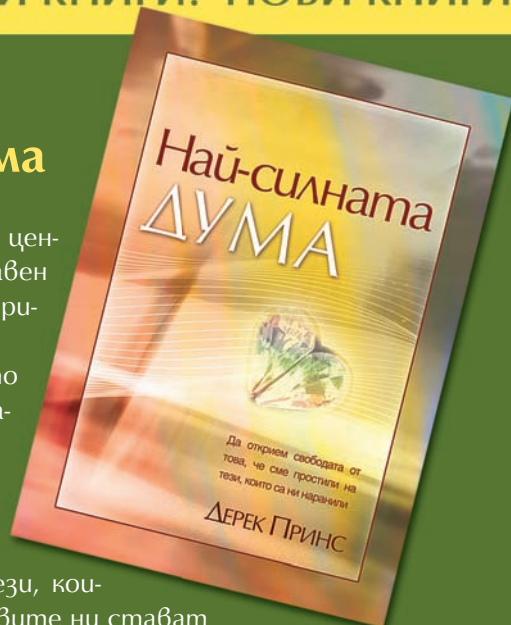
НОВИ КНИГИ! НОВИ КНИГИ! НОВИ КНИГИ!

Най-силната дума

Простителността стои в центъра на кръста. Той е съставен от вертикала „Бог – аз“ и хоризонтала „аз – другите“.

Библията е категорична по този въпрос. Ако не прощавате, вършим грях, който отваря на врага врата към живота ни и може дори да предизвика гнева на Бога. Но когато прощавате на тези, които са ни онеправдали, молитвите ни стават по-силни, пречките за изцеление падат и проправяме път за Божиите благословения в нашия живот.

Когато не гледаме на раните си от онези, които са ни наранили или разочаровали, а просто им кажем: „Прощавам!“, тогава вече ще почувстваме снемането на товара.

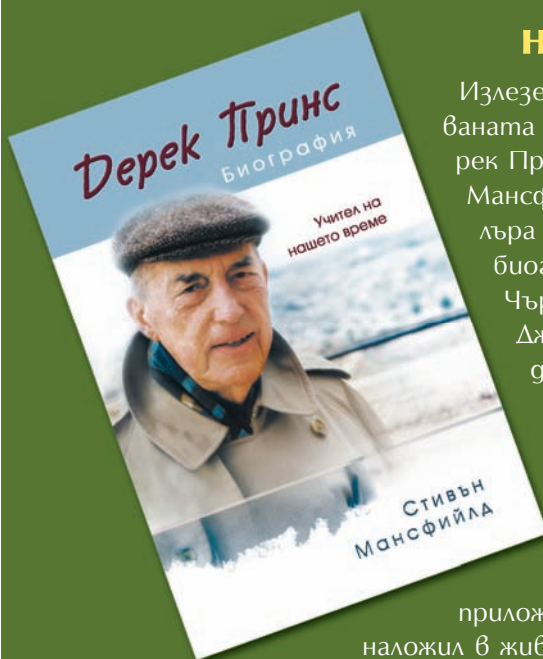

Биографията на Дерек Принс

Излезе от печат дългоочакваната книга „Биографията на Дерек Принс“, написана от Стивън Мансфийлд, автор на бестселъра „Варата на Джордж Буш“, биографиите на Уинстън Чърчил, Букър Уошингтън, Джордж Уайтфийлд и много други исторически книги.

„Биографията на Дерек Принс“ е като пясък, една книга, каквато едва ли някога сте чели за религиозна фигура. Вие ще бъдете вдъхновени да

приложите уроците, които Бог е наложил в живота на Дерек: дисциплината на поста, силата на Словото, необходимостта от благодарение, влиянието на молитвата и водителството на Святия Дух.

За контакти, информация и поръчки:

“ДИ ПИ ЕМ” ЕООД; София 1111, п.к. 8; тел.: 02/870 08 74; GSM: 0887/514 189;
e-mail: inacheva@techno-link.com; www.derekprince.bg